

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 374/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júna 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Szabóom, Nemocničná 7, Kráľovský Chlmec, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 150/2013 (predtým v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Ro 114/2012) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv

podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 150/2013 [predtým v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Ro 114/2012 (ďalej aj „napadnutý postup okresného súdu“)].

2. Sťažovateľ v podanej sťažnosti uvádza:

„Na základe návrhu na vydanie platobného rozkazu Mesta Veľké Kapušany na Okresnom súde Michalovce sa začalo konanie o zaplatenie 414,96 € s príslušenstvom proti žalovanému [REDAKOVANÉ], trvalé bytom [REDAKOVANÉ]. Návrh bol doručený okresnému súdu dňa 04.05.2012.

Okresný súd návrh vybavil v skrátrenom konaní vydaním platobného rozkazu č. k. 7Ro/114/2012 -7712206617 zo dňa 15.05.2012 napriek tomu, že neboli splnené podmienky stanovené v § 172 Občianskeho súdneho poriadku (v ďalšom len OSP)...

Podaním zo dňa 06.06.2012 som cestou môjho právneho zástupcu podal odpor proti vyššie uvedenému nezákonnému rozhodnutiu okresného súdu...

Na pojednávaní právny zástupca žalobcu navrhol, aby súd v časti poistného vo výške 600 Sk za rok 2008 a vo výške 19,88 € za rok 2009 konanie zastavil...

Súd napriek mojím námietkam uznesením zastavil konanie v časti 39,80 € a v prevyšujúcej časti v sume 375,16 € vylúčil na samostatné konanie.

Uznesenie o zastavení konania v časti 39,80 €, č. k. 14C/150/2013-219 zo dňa 19.06.2015 bolo doručené môjmu právnenému zástupcovi dňa 20.07.2015. Podaním zo dňa 04.08.2015 som cestou môjho právneho zástupcu navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie Okresného súdu Michalovce č. k. 14C/150/2013-219 zo dňa 19.06.2015 a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2Co/523/2015-228 zo dňa 23.02.2016 vyhovel môjmu odvolaniu, t. z. zrušil napadnuté uznesenie vo výroku o zastavení konania a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie...

Dňa 09.09.2016 sa uskutočnilo pojednávanie. Na tomto pojednávaní súd späťvzatie návrhu v časti 39,80 € zamietal a žalobu v celom rozsahu zamietal.

Dňa 13.10.2016 bol doručený môjmu právnenému zástupcovi rozsudok okresného súdu č. k. 14C/150/2013-248 zo dňa 09.09.2016... (proti uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalobca, pozn.)

Dňa 22.02.2018 bol doručený môjmu právnenému zástupcovi rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/42/2017 - 273 zo dňa 17.01.2018. Týmto rozhodnutím odvolacieho súdu bol rozsudok okresného súdu č. k. 14C/150/2013-248 zo dňa 09.09.2016 potvrdený.“

3. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že v danom prípade „okresný súd zanedbával jeho povinnosť interpretovať a aplikovať procesné ustanovenia a princípy v prvom rade z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou garantovaných základných práv a slobôd.“. Sťažovateľ v sťažnosti popísal priebeh napadnutého konania, v rámci ktorého sa podrobne vyjadril k jednotlivým procesným úkonom okresného súdu, ktoré z jeho pohľadu neboli vykonané v súlade s procesnými predpismi, v súvislosti s čím sťažovateľ v sťažnosti uvádza: „... okresný súd vo veci nekonal spravodlivo, rýchle, sústredene a účinne... To, že v namietanom konaní bolo porušené moje právo na súd určitej kvality je zrejmé aj z tej skutočnosti, že konajúci sudca opakovane pojednával bez náležitej prípravy s tým, že do posledného pojednávania konaného dňa 09.09.2016 nemal vyjasnený predmet konania.“

4. Porušenie základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým postupom okresného súdu sťažovateľ v podanej sťažnosti odôvodňuje v zásade tým, že okresný súd mu ako strane sporu nedoručil listinné dôkazy predložené okresnému súdu žalobcom spolu so žalobným návrhom, že okresný súd v napadnutom konaní nezabezpečil preklad vyjadrení predložených okresnému súdu sťažovateľom v napadnutom konaní z maďarského jazyka do slovenského jazyka, ako aj tým, že okresný súd nevyhovел návrhom na vykonanie dokazovania predneseným sťažovateľom v napadnutom konaní. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu sťažovateľ poukazuje na neefektívnu činnosť okresného súdu spočívajúcu v opakovanom

nariadovaní termínu pojednávania v napadnutom konaní bez dostatočnej prípravy okresného súdu na samotné pojednávanie.

5. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 14 C 150/2013 z 9. septembra 2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 42/2017 zo 17. januára 2018.

6. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [redacted], trvalé bytom [redacted] domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nestrannom súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce vo veci vedenej pod sp. zn. 7Ro/114/2012 porušené bolo.

Základné právo [redacted], trvalé bytom [redacted] domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nestrannom súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce vo veci vedenej pod sp. zn. 14C/150/2013 porušené bolo.

Základné právo [redacted], trvalé bytom [redacted], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce vo veci vedenej pod sp. zn. 14C/150/2013 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ], trvalé bytom [REDAKOVANÉ] finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,- EUR...

Okresný súd Michalovce je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania k jeho rukám v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Michalovce je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia vo výške, ktorá bude vyčíslená právnym zástupcom.“

7. Sťažovateľ návrh na priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 6 000 € v zmysle § 50 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v sťažnosti neodôvodnil.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Ro 114/2012 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 150/2013, ako aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 150/2013.

11. Napriek tomu, že sťažovateľ v sťažnosti výslovne namieta porušenie svojich práv uvedených v bode 1 osobitne postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Ro 114/2012 a osobitne postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 150/2013, z obsahu sťažnosti je zrejmé, že v danom prípade ide o totožné konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 150/2013 (túto skutočnosť ústavný súd premietol aj do záhlavia tohto uznesenia).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu.

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

17. V danom prípade mal sťažovateľ k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti rozsudku okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie a v ňom uviesť, v čom vidí nesprávnosť postupu okresného súdu. O podanom odvolaní je oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 14 C 150/2013 z 9. septembra 2016, ktorý bol okresným súdom vyhlásený v napadnutom konaní, bolo podané odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 Co 42/2017 zo 17. januára 2018. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto sťažnosť v časti

namietajúcej porušenie už uvedených práv napadnutým postupom okresného súdu odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

18. Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že v danom prípade bola sťažnosť podaná v rozpore s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Keďže rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 150/2013 z 9. septembra 2016, vyhlásený okresným súdom v napadnutom konaní, nadobudol právoplatnosť 6. marca 2018, pričom sťažovateľ zaslal sťažnosť na adresu ústavného súdu 9. mája 2018, bol by v danom prípade daný aj dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej oneskorené podanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V súvislosti s uvedeným je bez právneho významu vyjadrenie sťažovateľa uvedené v sprievodnom liste z 9. mája 2018, ktorý bol ústavnému súdu doručený spolu s návrhom na začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a v ktorom sťažovateľ uvádza, že návrh na začatie konania zaslal ústavnému súdu mailom už 7. mája 2018. Ústavný súd považuje za potrebné k tomuto uviesť, že zo strany sťažovateľa nebolo ústavnému súdu mailom doručené žiadne podanie, avšak aj v prípade ak by ústavnému súdu bolo uvedené elektronické podanie doručené, napriek tomu by existoval dôvod na odmietnutie sťažnosti v časti namietajúcej porušenie práv uvedených v bode II.1 napadnutým postupom okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu jej oneskoreného podania (posledný deň na včasné podanie sťažnosti bol v danom prípade 6. máj 2018, pozn.).

18.1 Ústavný súd ďalej dodáva, že sťažovateľ v pozícii žalovaného bol v napadnutom konaní procesne úspešný, keďže okresný súd žalobu smerujúcu proti nemu v napadnutom konaní zamietol. Tento výsledok konania pred okresným súdom, navyše potvrdený rozsudkom krajského súdu, vylučuje súvislosť medzi napadnutým postupom okresného súdu a porušením sťažovateľom označených práv uvedených v bode II.1. Je logické, že takúto vecnú spojitosť nemôže vytvárať postup všeobecného súdu, výsledkom ktorého je rozhodnutie, ktorým sa sťažovateľovi poskytna požadovaná ochrana v celom rozsahu.

18.2 Dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže byť aj jej zjavná neopodstatnenosť. V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podanej proti rozhodnutiu všeobecného súdu ústavný súd zastáva názor, že o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti podľa konštantnej judikatúry pôjde vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo (m. m. I. ÚS 91/03, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 184/03), prípadne z dôvodov, ktoré spočívajú vo výsledku konania pred všeobecným súdom, ktorým sa sťažovateľovi poskytla ochrana požadovaná v konaní pred ústavným súdom (m. m. IV. ÚS 64/05). S poukazom na uvedené ústavný súd v prípade, ak by sťažnosť neodmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu, túto by v časti namietajúcej porušenie práv uvedených v bode II.1 napadnutým postupom okresného súdu odmietol aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu.

19. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prietahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

20. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

21. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

23. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 14 C 150/2013 z 9. septembra 2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 42/2017 zo 17. januára 2018. Ústavný súd zistil, že obe už uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 6. marca 2018.

24. Keďže sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 11. mája 2018, t. j. v čase, keď okresný súd už vo veci samej nekonal, v dôsledku čoho už k namietanému porušovaniu v sťažnosti označených práv jeho postupom nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú (obdobne pozri IV. ÚS 189/2013, III. ÚS 350/2017).

25. V súvislosti s uvedeným je taktiež bez právneho významu vyjadrenie sťažovateľa uvedené v sprievodnom liste z 9. mája 2018, ktorý bol ústavnému súdu doručený spolu s návrhom na začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorom sťažovateľ uvádza, že návrh na začatie konania zaslal ústavnému súdu mailom už 7. mája 2018 (tak, ako to je uvedené v bode 18 odôvodnenia).

26. Napokon ústavný súd poukazuje na nedostatky predloženej plnej moci, ktorá bola ústavnému súdu doručená len vo forme fotokópie, v ktorej navyše nie je uvedené, akej konkrétnej veci sa týka, čo v danom prípade predstavuje ďalší dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí.

27. Nad rámec ústavný súd považuje za vhodné poukázať aj na skutočnosť, že sťažovateľ sa uchádzal o ústavnú ochranu svojich práv sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v právnej veci, ktorej predmetom je (po čiastočnom zastavení konania o čiastku 39,80 €) suma 375,16 € s príslušenstvom. Z tohto hľadiska ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť ako bagateľnú. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 422 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších

predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“), z ktorého vyplýva neprípustnosť dovolania, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada (obdobné ustanovenie obsahoval aj Občiansky súdny poriadok v prvej vete § 238 ods. 5, podľa ktorej dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy). Za okolností, keď Civilný sporový poriadok (obdobne ako predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, je proti logike pripustiť, aby porovnateľná vec bola predmetom ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015), resp. v prípadoch, ak pôjde o takú intenzitu zásahu, ktorá koliduje s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27). Uvedené skutočnosti by preto umožňovali ústavnému súdu odmietnuť sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú aj bez jej vecného prieskumu.

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018